

Eva Černíková

Eva Černíková, se narodila 18. listopadu 1950 v Praze. Žila s rodiči a sestrou v Hostivaři na rodinném statku. Její otec, Václav Černý, zde hospodařil. Maminka Jiřina Černá pocházela z rodiny živnostníka, její dědeček měl v Hostivaři truhlářství.

Prastrýcem paní Evy byl prvorepublikový politik a předseda vlády Antonín Švehla. Jejich rodiny měly dobré vztahy. Antonín Švehla zemřel roku 1933. Jeho syn, také Antonín Švehla, byl během vykonstruovaných politických procesů odsouzen na 11 let do vězení. Musel pracovat v dolech a paní Černíková si ho pamatuje jako smutného, zničeného člověka.

Jako malá žila na statku, kde pomáhala. Měli hlavně koně, na kterých jezdila celá rodina. V 50. letech jim byly statky zabaveny a její otec byl ponížen na řadového zaměstnance. Paní Černíková to moc nepocítovala, rodiče se snažili, aby situace na děti neměla dopad, ale bylo jí líto dědy, babičky a táty. Především otce lítala kvůli tomu, že musel vykonávat ty nejhorší práce, například jezdil s močůvkovačem nebo celou noc oral. Přestože tak těžce pracoval, vždycky se snažil chránit i rozveselit celou rodinu. Přátelé mu říkali šlechtic srdce.

Paní Černíková si myslí, že její rodinu sledovali. Do přízemí rodinného statku se nastěhovala rodina z Podkarpatské Rusi, která nežila příliš kultivovaně. Záměrem režimu bylo, aby si lidé mysleli, že to jsou příbuzní. Zároveň byla rodina pod kontrolou, kdo je navštěvuje nebo kdo jim píše.

Nyděla sea základní školu chodila paní Černíková do Hostivaři. Její třídní učitelka byla komunistka, která ji označovala za dceru a vnučku kulaka. Kvůli tomu měla v 1. třídě obavy chodit do školy, a dokonce přestala na nějakou dobu zdravit svého dědečka. Později chodila na Střední všeobecně vzdělávací školu Voděradská ve Strašnicích. Tam strávila 4 roky a odmaturovala. Po střední škole chtěla utéct do Jugoslávie, za svým milým Tonym, kterého potkala na dovolené. Rodiče ale její plán odhalili a nikam nejela. Po maturitě chtěla studovat angličtinu, ale nemohla. Měla naštěstí kamaráda, jehož teta působila na pedagogické fakultě. Řekla paní Evě, že pokud udělá přijímací zkoušky a k angličtině si přibere ruštinu, na fakultu ji dostane.

Upálení Jana Palacha v lednu 1969 vnímala rodina Černých jako velikou tragédii, cítili se stejně nešťastní jako on, soucítili s jeho rodinou a Palach pro ně byl velký hrdina. Toto období popisuje paní Černíková jako temno.

Studium na pedagogické fakultě paní Evu příliš nebavilo, měla pocit, že jí nic nedává. Byla ale zvědavá, a tak, když dostala možnost studovat jeden semestr ve Volgogradu, chtěla ji využít. Rodiče ji nechtěli pustit, protože se o ni báli, přesto však odjela. Podmínky tam byly otrěsné. Když se vrátila z Volgogradu, kde hodně fotila, seznámila ji její kamarádka se svým známým, Zbyňkem Černíkem, který vyvolával fotky. A tak potkala svého budoucího manžela. Svatbu měli v kostele, kde je oddával Sváťa Karásek, manželův bratranec. Následovala veliká hostina na rodinném statku.

V 70. letech se paní Evě narodily děti, což pro ni bylo obrovské štěstí. Po mateřské dovolené pracovala paní Eva jako jazyková redaktorka v nakladatelství Sentinel. Poté šla učit na základní školu v Modřanech, někteří její tehdejší žáci jsou dodnes jejími přáteli. Práce učitelky ji velice bavila a milovala ji. Poté učila angličtinu na gymnáziu, a nakonec už učila angličtinu pouze soukromě, často doma na statku.

Po sametové revoluci dostala její rodina zpátky statky. Na prvním statku plánovala s otcem postavit dům pro důchodce a pro rodiče emigrantů a na druhém statku byli koně. Potom se ale stala tragédie,

otec paní Evy se vrátil z projížďky na koni a ranila ho mrtvice. Lékaři mu nedávali šanci, proto si ho rodina vzala z nemocnice, aby zemřel doma. Díky rodinné péči žil tatínek ještě 16 let..

Naší generaci by paní Černíková vzkázala, **at' jsme optimisté, at' se nebojíme a at' se nenecháme převálcovat negativními zprávami, nenecháme se vystrašit a věříme, že všechno dobře dopadne.**